

gospodarki uspołecznionej ustalać będą wynagrodzenia tych rzeczoznawców według zasad wyrażonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Wynagrodzenie powinno być ustalane w stosunku do ilości czasu zużytego na wykonanie czynności. W przypadkach, gdy praca rzeczoznawcy jest wyjątkowo trudna, wymaga współdziałania sił naukowych, zastosowania odpowiednich urządzeń technicznych itp., przewidziane w niniejszym zarządzeniu (§ 3) stawki godzinowe mogą ulec wyższości w granicach do 25% ich wysokości, jednakże tylko za każdorazową zgodą jednostki nadrzędnej zlecniodawcy.

§ 3. Ustala się następujące kategorie czynności zleconych rzeczoznawcy:

- 1) kategoria I, do której zalicza się czynności polegające tylko na sprawdzeniu w drodze oględzin jakości, wartości lub stanu obiektu, znajdującego się w miejscu zamieszkania rzeczoznawców;
- 2) kategoria II, do której zalicza się czynności wymagające przy obliczaniu wartości sprawdzenia całokształtu kalkulacji lub przy ocenie jakości — prac i badań dodatkowych oraz czynności wymienione w pkt 1, o ile są związane z wyjazdem poza miejsce zamieszkania rzeczoznawców;
- 3) kategoria III, do której zalicza się czynności wymagające zbadania większych lub bardziej skomplikowanych obiektów wraz ze szczegółowym uzasadnieniem opinii złożonym na piśmie.

§ 4. 1. Wynagrodzenie wynosi:

- 1) za czynności objęte kat. I — zł 8 za godzinę,
- 2) „ „ „ „ II — „ 10 „ „
- 3) „ „ „ „ III — „ 10 „ „

2. Wysokość wynagrodzenia ustalona zostaje w granicach określonych w ust. 1 w drodze umowy między zlecniodawcą a rzeczoznawcą.

§ 5. 1. Czas zużyty przez rzeczoznawcę ustala zlecniodawca na podstawie faktycznie przez rzeczoznawcę przepracowanej liczby godzin, przy czym w umowie powinien być określony sposób kontroli zużytego przez rzeczoznawcę czasu.

2. W przypadkach czynności typowych, co do których istnieje możliwość określenia z góry potrzebnego na ich wykonanie czasu, wynagrodzenie rzeczoznawcy powinno być określone w umowie w formie ryczałtu.

§ 6. W przypadku konieczności przyjazdu na miejsce dla dokonania oględzin w miejscu zamieszkania rzeczoznawcy dolicza się koszty przejazdu, a czas oblicza się od wyjścia z domu do czasu powrotu.

§ 7. W przypadkach dokonywania czynności rzeczoznawcy poza miejscem jego stałego zamieszkania wynagrodzenie za zużyty czas pracy nie może obejmować więcej niż 12 godzin pracy na dobę.

§ 8. Za czas pobytu w podróży zlecniodawca przyzna rzeczoznawcy diety i zwrot kosztów przejazdu w wysokości ustalonej dla pracowników państwowych zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 279), przy czym zwrot kosztów przejazdu przysługuje rzeczoznawcom w tej samej wysokości, co pracownikom państwowym wymienionym w § 25 ust. 1 wymienionego rozporządzenia.

§ 9. 1. Jeśli praca rzeczoznawcy odbywa się w warunkach niebezpiecznych dla życia lub zdrowia (praca na dużej wysokości, pod ziemią, przy instalacjach wysokiego napięcia, w suchym doku itp.) — zlecniodawca ma obowiązek ubezpieczyć rzeczoznawcę od nieszczęśliwych wypadków na swój koszt w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (PZUW).

2. Ubezpieczenie będzie dokonywane na warunkach stosowanych przez PZUW z uwzględnieniem szczególnych warunków ubezpieczeń majątkowych i osobowych dla jednostek gospodarki uspołecznionej, ustalonych przez Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów (zarządzenie Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów Nr 217 z dnia 7 czerwca 1951 r.).

§ 10. Zarządzenie niniejsze nie stosuje się do wynagrodzeń rzeczoznawców powoływanych przez władze, urzędy i instytucje państwowe na podstawie przepisów szczególnych, ustalających odmiennie tryb wynagradzania rzeczoznawców.

§ 11. Tracą moc taryfy wynagrodzeń rzeczoznawców izb rzemieślniczych oraz b. izb przemysłowo-handlowych w odniesieniu do czynności wykonywanych przez rzeczoznawców na zlecenie władz, urzędów, instytucji państwowych oraz jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

881

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 lipca 1951 r.

w sprawie obowiązku zaofiarowania do skupu zużytej galanterii azbestowej i innych zużytych wyrobów z azbestu.

Na podstawie § 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) w celu zapewnienia pełnego wykorzystania rezerw materiałowych azbestu zarządza się, co następuje:

§ 1. Właściwi ministrowie zarządzają, aby podległe im jednostki zaofiarowały do skupu Zjednoczeniu Przemysłu Artykułów i Tkanin Technicznych z siedzibą w Łodzi zużyta konfekcja azbestowa, zużyte tkaniny i wyroby azbestowe po cenach ustalonych w trybie obowiązujących przepisów.

§ 2. Ministerstwo Przemysłu Lekkiego poleci

Zjednoczeniu Przemysłu Artykułów i Tkanin Technicznych, aby sprzedając nową konfekcję azbestową lub inne wyroby azbestowe żądało od nabywców złożenia zobowiązania zaofiarowania do skupu zużytych wyrobów azbestowych w ilości 60% wyrobów nabywanych.

§ 3. Minister Przemysłu Lekkiego w porozumieniu z Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządzi, aby zużyte wyroby azbestowe wykorzystywane były do produkcji tkanin, płyt, mączki azbestowej itp.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr